

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Усе почалося, як завжди: дівчина на узбережжі, сповнена страху і бажань.

Ангхаред, Емріс Мерддін, 191 р. н. у.

Плакат на стіні мав потертий і обшарпаний вигляд, неначе сторінка, що її вирвали з чиєїсь улюбленої книжки. «Звісно, такий ефект застосували навмисно», — подумала Еффі. Плакат надрукували на щільному жовтому пергаменті, схожому на її полотно для креслень. Краї пергаменту загорталися всередину, неначе боязко або з наміром щось захистити, так ніби пергамент намагався приховати якусь таємницю.

Еффі розгладила аркуш паперу руками, а потім примружилася, придивляючись до виткого тексту. Його написали від руки, у кількох місцях текст розмазався. Ще більш незрозумілим рукопис робила помітна пляма, що нагадувала родимку або наріст плісняви.

Вельмишановним студентам архітектурного коледжу!

Управитель маєтку національного автора Лліра, Емріса Мерддіна, оголошує про пошук архітектурних проєктів для особняка, розташованого біля рідного

міста покійного автора, Солтні, в Затоці Дев'яти Дзвонів.

Ми просимо, щоб запропонований дизайн маєтку Хірайс передбачував достатньо простору, аби вмістити родину Мерддіна, а також солідну колекцію книг, манускриптів і листів, що їх Мерддін залишив по собі.

Ми просимо, щоб дизайн містив особистісні риси Мерддіна й передавав дух його величній та впливовій творчості.

Просимо надсилати ваші проекти за зазначеною адресою до середини осені. Ми зв'яжемося з переможцем до першого дня зими.

Три умови. Точнісінько, як в одній із казок Мерддіна. Серце Еффі забилося дуже швидко. Майже несвідомим рухом вона простягнула руку вгору і схопилася за жмут золотавого волосся, перехопленого звичайною чорною стрічкою. Дівчина пригадила кілька пасемок, які вільно ворушилися навколо обличчя в сонному повітрі. Фое коледжу наповнювали сонячні промені.

— Перепрошую, — почувся чийсь голос.

Еффі кинула оком через плече. У неї за спиною стояв студент архітектурного коледжу. Хлопець був одягнений у твідовий піджак брунатного кольору й переминався з п'ят на носки, охоче демонструючи свою роздратованість.

— Лише хвилинку, — сказала Еффі. — Я ще не закінчила читати.

Йй не сподобалося те, що голос у неї затремтів. У відповідь студент роздратовано зітхнув. Еффі знову повернулася до плакату, кров у жилах запульсувала ще швидше. Але читати більше було нічого, крім адреси внизу.

Підпису не було, так само як і не було підбадьорливого «Бажаємо успіхів!»

Студент за спиною почав стукати ногою по підлозі. Еффі занурила руку в сумку й копирсалася там, доки не знайшла ручку без ковпачка, якою вже давно не користувалася. Її кінчик вкрився товстим шаром пилу. Дівчина надала кінчиком на палець, але жодної чорнильної плямки не з'явилося.

Її шлунок скрутився у вузол. Вона надала ще раз. Хлопець за спиною вже переминався з ноги на ногу, стара дерев'яна підлога під ним застогнала. Еффі поклала ручку до рота і стала її смоктати, аж доки не відчула металевий присмак чорнила.

— Заради Святих! — різко мовив хлопець.

Еффі поспіхом надряпала адресу на звороті руки й кинула ручку до сумки. Вона відсунулася від стіни, плакату й того хлопця, перш ніж він встиг ще щось сказати чи зробити. Жваво крокуючи коридором, Еффі почула уривок лайки, що її хлопець пробурмотів собі під носа.

На щоках у Еффі виступив рум'янець. Ввійшовши до класу-студії, дівчина сіла на своє звичне місце, намагаючись уникати поглядів студентів, які займали свої місця. Вона втупилася в чорнило на звороті руки. Слова розпливалися, неначе адресу на руці залишило закляття зі зневажливо коротким терміном дії.

Народ Фейрі, про який Мерддін писав у своїх книжках, володів лихою магією. Еффі прочитала всі книжки письменника стільки разів, що логіка його світу наклалася на її світогляд, неначе мерехтлива калька на оригінал.

Еффі зосередилася на словах і спробувала закарбувати їх у пам'яті, доки чорнило не розмислося вцент. Коли вона мружила очі аж до сліз, то майже забувала принизливі

прокльони, які шепотів той хлопець. Але її думки блукали в пошуках усіх можливих причин, через які той студент кидав на її адресу принизливі слова.

По-перше, вона була єдиною дівчиною на архітектурному факультеті. Навіть якщо той хлопець лише мимохіть бачив її в коридорах, він напевно зустрів її ім'я у списках із результатами екзаменів, а потім й у загальному списку студентів, що висів у фое. Три дні тому якийсь анонімний ревнитель узяв чорнильну ручку й змінив її прізвище, Сеєр¹, на дещо вульгарне, залишивши при цьому дві останні літери незмінними.

По-друге, вона була єдиною дівчиною на архітектурному факультеті, й результат її вступного іспиту був вищий за результат того хлопця. Її балів стало б навіть для вступу на літературний факультет, але там не приймали дівчат, тож Еффі обрала архітектурний напрям: не такий престижний і цікавий, але, на її думку, значно складніший. Її уява не функціонувала ані під прямими кутами, ані за рівними лініями.

По-третє, той студент знав про майстра Корбеніка. Коли Еффі думала про нього, перед очима поставали розрізнені образи. Золотий годинник, що зручно влаштувався в густому темному волоссі його руки. Його зрілість вражала, неначе удар під дих. Небагато хлопців у коледжі — а вони були молодими хлопцями — мали таке густе волосся на руках, і майже ніхто з них не носив дорогих годинників, що ховалися б у його гушавині.

Еффі міцно заплющила очі, намагаючись прогнати спогади. Коли вона їх розплющила, класна дошка навпроти

¹ Йдеться про прізвище мовою оригіналу *Sayre* та слово *whore*, що в перекладі з англійської означає «шльондра».

здалася їй скляною, немов вікно посеред ночі. Дівчина могла уявити тисячі ледь помітних речей, що ховалися за ним.

Майстер Паррі, викладач, звертався до студентів зі звичним вступним словом. Говорив він аргантіанською. Це було нове правило університету, що його ввели на початку першого семестру навчання Еффі, шість тижнів тому. За офіційною версією, ці нововведення обґрунтували повагою до нечисленних аргантіанських студентів, але насправді це було щось на кшталт превентивного заходу, викликаного страхом. Якщо Аргант виграє війну, чи змусить він увесь Ллір говорити своєю мовою? Чи зростатимуть ллірійські діти, вивчаючи нові голосні звуки й дієслова, замість того щоб вивчати ллірійську поезію?

Можливо, кожному в цьому університеті варто почати вивчати аргантіанську.

Майстер Паррі знову заговорив ллірійською, але в голові Еффі продовжували снувати настирливі думки, неначе пес, що ніяк не може вмотитися й заснути. Майстер Паррі зажадав, аби до кінця заняття студенти попрацювали над двома поперечними перетинами. Еффі вирішила виконати завдання, взявши за основу Музей Сплячих, найвидатнішу туристичну пам'ятку міста Кер-Ізель і, як вважалося, джерело ллірійської магії. У Музеї Сплячих семеро Оповідачів спали в скляних трунах, тихо захищаючи Ллір від загроз. Подейкували, що в найтемніші часи Сплячі повстануть, щоб захистити свою країну. Все це вважали або сільськими пересудами, або пророчою істиною — залежно від того, кого запитати.

Відколи упокоївся Мерддін, а сталося це перед початком навчального семестру, всі квитки до музею було розпродано, а саму будівлю весь час оточували черги відвідувачів. Еффі тричі намагалася відвідати музей. Вона

чекала годинами лише для того, щоби зрештою дістати відмову біля каси. Тож тепер їй не залишалося нічого, крім як уявити Оповідачів і закарбувати олівцем риси їхніх дрімотних облич. Особливу увагу вона звернула на обличчя Мерддіна. Навіть у смерті він здавався мудрим і лагідним. Саме такий вигляд, на її думку, мав би мати батько.

Але зараз, коли голос професора Паррі безперервно накочувався на неї, неначе відплив, що на берег моря, Еффі розгорнула свій альбом на новій сторінці й написала олівцем слова «*Маєток Хірайс*».

Після заняття Еффі рушила до бібліотеки. Вона здала лише один з двох поперечних перетинів, і той був виконаний не дуже вправно. Фасад геть незугарний — такий похилий, неначе музей стояв на скелястому виступі, а не в чітко спроектованому центрі міста Кер-Ізель. Будівлі університету оточували музей, мов закручені мушлі кольору блідого мармуру, що вицвів та пожовкнув на сонці.

У середній школі свого рідного міста вона ніколи не подумала б здати таку неякісну роботу. Але за шість тижнів після початку навчання в університеті чимало чого змінилося. Вона приїхала до Кер-Ізелю, сповнена надії, пристрасі й бажання проявити себе, але ці почуття швидко розтанули. Час тут біг надто швидко й водночас тягнувся нескінченно довго. Він накочувався на неї, неначе на затонулу статую, що спочивала на дні моря, а іноді підкидав її, немов мляве тіло, яке шмагають хвилі.

Однак тепер слова «*Маєток Хірайс*» врзалися в її свідомість, неначе гачок, що тягне до якоїсь мети, нехай навіть примарної. Можливо, саме через примарність ця мета здавалася такою привабливою. Якщо не знати обтяжливих подробиць, то значно легше повірити, що мети можна досягнути.

Бібліотека була розташована за п'ять хвилин ходи від архітектурного коледжу, але вітер з озера Бала шмагав щоки й запускав крижані пальці у волосся Еффі, через що шлях здався їй довшим. Вона поспіхом штовхнула подвійні двері й видихнула холодне повітря. Всередині бібліотеки її огорнула приголомшлива тиша.

Вперше Еффі відвідала бібліотеку у свій перший день в університеті, ще до зустрічі з майстром Корбеніком, і їй надзвичайно сподобалося там. Вона таємно пронесла всередину чашку кави й рушила до однієї з кімнат на шостому поверсі, якою вже не користувалися. Здавалося, навіть ліфт стомився, перш ніж дістався потрібного поверху. Він стогнав, хитався й видавав гуркіт, що був схожий на торохкотіння дрібних кісток, які струшують у коробці колекціонера.

На шостому поверсі містилися стародавні книги про найбільш таємничі речі: фоліанти з ллірійської історії полювання на шелкі, що давало неабиякі прибутки, допоки всіх шелкі не винищили. Тут також був довідник з аргантіанської фунгології з приміткою на кілька сторінок про те, як відрізнити аргантіанський трюфель від більш цінного ллірійського сорту цього гриба. А ще тут було описання однієї з багатьох воєн між Лліром та Аргантом, написане з погляду гвинтівки, що ожила й дістала змогу мислити.

Еффі забивалася у найнепомітніший альков, який знаходила просто під померезаним дощем вікном, і читала ті таємничі книжки. Особливо ретельно вона шукала книжки про Фейрі. Еффі годинами гортала том, де було описано кільця Фейрі, розташовані поза межами Оксвичу. А потім перечитувала етнографічну роботу про Народ Фейрі, написану якимось професором, котрий